

LITERATURA

A Rushdie la vida li interessa més que Déu

L'escriptor indi presenta a Barcelona la seva última novel·la, 'Dos anys, vuit mesos i vint-i-vuit nits'

Crònica

TONI VALL
BARCELONA

Esgargamellat però divertit. Salman Rushdie posseeix, al contrari del que un podria intuir, un humor sorneguer força deliciós. Se'n fum bastant de l'aura escandalosa i polèmica que li penja com una llufa des dels temps de la fàtua que l'aiatol·là Khomeini li va llançar aviat farà vint-i-sis anys. Cada cop que li pregunten per aquest tema s'empesca una ocurrència per respondre. A les seves memòries va deixar escrit que preferiria no referir-s'hi mai més, però suporta amb estoïcisme la insistència dels periodistes.

Enriolat, deixat anar, serè, de tornada de tantes vicissituds, Rushdie visita Barcelona per presentar *Dos anys, vuit mesos i vint-i-vuit nits* (Proa), la seva última novel·la, un relat de fantasia i aventura que casa d'allò més bé amb la naturalitat del seu afany creatiu, amb els mil esquemes i tòpics que ja abans ha esboçinat. Amb l'auditori del CCCB quasi ple i en conversa amb l'escriptor Rodrigo Fresán, Rushdie està convidat a reflexionar sobre *L'era de l'estranyesa*, el títol que han posat a l'acte que protagonitza.

Els companys de viatge

Parla d'ell mateix com un autor que, com la gran majoria, vol agrair als seus lectors. Destaca els bons companys de viatge que són el riure i l'excentricitat i glossa les seves lectures de joventut. Des de P.G. Wodehouse fins a Agatha Christie, passant, esclar, pels contes de la seva Índia natal, que van poblar-li el subconscient des de ben jove. Són aquelles històries de les mil i una nits –i si sumem els di-

es del títol de la novel·la? – que l'han inspirat per als llibres que ha dedicat als seus fills i que ara cristal·litzen més explícitament per donar forma i fons al volum que ens ocupa. "Aquells relats estaven plens de fantasia, però els seus personatges posseïen una naturalesa del tot humana en el seu comportament", precisa. Per contrast recalca que avui en dia "la realitat és problemàtica" i no ens posem d'acord en com és i com ha de ser el món. No té clar si a Déu és millor estimar-lo o tenir-li por i Fresán li recorda una frase seva de joventut: "Tinc dins meu un déu a l'ombra". Ara no s'hi identifica gaire i té més clars els seus pensaments al respecte: "La vida és més interessant que Déu".

Salman Rushdie durant la conversa que va mantenir al vespre amb Rodrigo Fresán al CCCB.

CÈLIA ATSET

No es cansa mai de lloar la ciència-ficció com a motiu de gaudi i de coneixement. Continua rememorant lectures pretèrites de grans escriptors del gènere –Bradbury, Clarke, Dick– i lamenta que a les dones se'ls reservés el protagonisme només en les portades de revistes especialitzades, enfundades en vestits ajustats i marcant les corbes de tres pits exuberants.

Ve a tomb constatar que la ciència-ficció pretèrita és ara pura realitat. "Què seria del món sense Google?", suggereix a dues veus amb Fresán. La immediatesa que genera tal vegada sigui una bona eina per evitar repetir-se, una de les seves grans pors. Concreta entre somriures el dia que el seu editor danès va

descobrir que el personatge de la que llavors era la seva última novel·la deia en un moment donat el mateix que un d'una obra anterior. "Gràcies per haver descobert aquest detall d'intertextualitat", li va etzibar amb bon humor.

Ens explica que no llegeix mai res del que s'escriu sobre ell, que usa Twitter només per informar-se i que cada cop que acaba un llibre és com si li acabessin de fer una lobotomia. Si d'una novel·la seva en sorgís un dia un geni de la làmpara té clar que mai li demanaria viure una vida diferent de la que ha viscut. Si ho fes seria un desastre: no hauria tingut els fills que té, ni hauria llegit els llibres que habiten a la seva fèrtil imaginació. ■